

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 488/2024-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditřa a Rastislava Kařřáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Mierová 1, Veľký Krtíš, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/204/2022 z 26. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. septembra 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:
3. V spore strán vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/23/2018 sa žalobkyňa [REDACTED] (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala proti sťažovateľom určenia ich zodpovednosti za úraz žalobkyne a náhrady škody, ktorá jej v súvislosti s úrazom vznikla.
4. V predmetnom spore bolo opakovane rozhodované okresným súdom, ako aj súdom odvolacím. Napokon bolo vo veci právoplatne rozhodnuté rozsudkom okresného súdu č. k. 2C/23/2018-474 z 1. júna 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/80/2021-559 z 13. apríla 2022 a v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 15Co/80/2021-590 z 18. mája 2022 tak, že každý zo sťažovateľov bol zaviazaný zaplatiť žalobkyňi náhradu škody

vo výške 4 625,70 eur s príslušenstvom a zároveň boli sťažovatelia zaviazaní nahradiť žalobkyni trovy konania.

5. Rozsudok krajského súdu v spojení s opravným uznesením napadli sťažovatelia dovolaním z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

6. O dovolaní sťažovateľov rozhodol najvyšší súd tak, že dovolanie uznesením sp. zn. 1Cdo/204/2022 z 26. júna 2024 odmietol.

7. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľov vysporiadal v bodoch 15 až 24.

II.

Argumentácia sťažovateľov

8. Sťažovatelia zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom na 30 stranách ústavnej sťažnosti opisujú ich (zrejme kompletnú) argumentáciu v jednotlivých podaniach adresovaných súdom v jednotlivých fázach konania v priebehu sporu (od prvotného vyjadrenia k žalobe až po dovolanie). Jediná argumentácia sťažovateľov je uvedená na strane 30 ústavnej sťažnosti v 3 odsekoch, v ktorých sťažovatelia uvádzajú: *„Samotný nárok žalobkyne bol od samého začiatku nesprávne uplatnený pričom vyvodzoval spoločnú zodpovednosť vlastníka nehnuteľnosti, ako aj nájomcu nebytového priestoru. Takýto právny stav akceptovaný súdmi je neudržateľný, pretože žalovaná 1/ mala v nájme nebytový priestor, ktorý bol ohraničený vstupnými dverami a nemohla zodpovedať za akýkoľvek následok, ktorý sa neudial v tomto nebytovom priestore.*

Takisto zodpovednosť žalovaného 2/ je neprijateľná keďže žalobkyňa si mala naraziť hlavu a následne malo dôjsť k úrazu nohy. Tieto faktory neboli vôbec zohľadňované a súdu obrátili princíp dôkazného bremena, kde mala žalobkyňa preukázať rozhodujúce skutočnosti a nie opačné garde, že žalovaní sa mali v tomto prípade vyvíňovať.

Žaloba žalobkyne bola výslovne účelová, postavená na nedokázateľných tvrdeniach a nepreukázaných zraneniach aj z hľadiska zlého zdravotného stavu žalobkyne, neúspešnosti operácie a v tomto prípade podľa názoru žalovaných je vylúčená spoločná a nerozdielna zodpovednosť za akýkoľvek následok.“

9. V ďalšom sťažovatelia už len citujú z vybraných rozhodnutí ústavného súdu a napokon formulujú požadovaný petit.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Sťažovatelia ústavnou sťažnosťou napádajú dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu. V podanej ústavnej sťažnosti napriek jej rozsahu absentuje akákoľvek argumentácia vo vzťahu k záverom najvyššieho súdu uvedeným v napadnutom uznesení. Celá ústavná sťažnosť je len opisom, resp. citáciou kompletnej argumentácie sťažovateľov v priebehu celého sporového konania. Sťažovatelia so závermi najvyššieho súdu nevedú nijakú polemiku, neuvádzajú, v čom sú tieto závery nesprávne či nedostatočné.

11. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014). Ústavný súd sa preto môže zaoberať ústavnou sťažnosťou z hľadiska jej vecnej stránky iba v prípade, ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka vyplývajúca z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak, ako aj z § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody [písm. a)], označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody [písm. b)], označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí [písm. c)] a konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd [písm. d)].

13. Aj vo vzťahu k odôvodneniu ako jednej zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd stabilne judikuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenie porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 162/2019), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

14. Ústavný súd už opakovane uviedol, že absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 185/2021 z 5. mája 2021).

15. Preskúmaním obsahu ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovatelia predložili ústavnému súdu podanie s nedostatkami návrhu na začatie konania spočívajúcimi v absencii argumentácie vo vzťahu k záverom najvyššieho súdu uvedeným v napadnutom uznesení. Ako už bolo uvedené, sťažovatelia so závermi najvyššieho súdu nevedú nijakú polemiku, neuvádzajú, v čom sú tieto závery nesprávne či nedostatočné. Ústavná sťažnosť neobsahuje kvalifikované odôvodnenie. Uvedené

skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

16. Nad rámec už uvedeného považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že aj bez ohľadu na absenciu ústavnoprávnej argumentácie sťažovateľov je z napadnutého uznesenia zrejmé, že najvyšší súd sa z materiálneho hľadiska riadne zaoberal dovolacou argumentáciou sťažovateľov, a to pokiaľ ide o dôvody dovolania podľa § 420 písm. f), ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, s ktorými sa riadne vysporiadal.

17. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ich ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2024

Libor Duľa
predseda senátu